

A humorista felesége



Írta: Ursula Von Liechtenstein

A humorista felesége

*...néhol igaz történet alapján.
Szeretettel, D-nek.*

Ursula Von Liechtenstein

2020

Underground Kiadó Kft.

www.undergroundkiado.hu

Minden jog fenntartva!

Epilógus

Szerelem volt első látásra. De meddig élnek az ilyen szerelmek? Történet egy humoristáról, aki élete társául választ egy lányt, aki más, mint bárki ezen a világon. Az orvosok azt mondják, hogy beteg; de számára különleges. Történet egy lányról, aki soha nem érzi elég felnőttnek magát ahhoz, hogy a nő szóval illessék, s aki elhagyja biztonságot adó otthonát keresve egy új kalandot. Történet az újra szeretésről, a megbocsátásról, a jóvátételtől, s az élet leckéiről. Történet, néhol igaz történet alapján.

2018. január 1. hétfő, este

Jen naplója

Ma újra láttam őt. Még mindig ugyanolyan varázserővel hat rám, mint tíz évvel ezelőtt. Mégis megváltozott, mintha aggodalom ült volna ki az arcára, amit persze leplezett a mosollyal, amit megtanítottam neki. Az agyam megint csődöt mondott, így rossz időpontra érkeztem. Tudtam, hogy a borderline szépen lassan felemészti majd az agykapacitásom de mindig felzaklat, amikor ezzel szembesülök. Pedig minden héten hétkor kezdődik a kocsmai fellépés, de ma valamiért nyolcra emlékeztem. Lekéstem igazából az egész fellépést. Mindenki ott volt, az egész város, s mindenki a viccein nevetett. Én már tíz éve ugyanazokat a vicceket hallottam tőle. Szörnyen unalmasak, de valahogy ő mégis olyan,...nem is tudom. Még tud rám hatni. Amikor rám nézett (mert megint megbotlottam a szék lábába, s majd beestem az útépítő banda ölébe) akkor újra azt a mosolyt láttam a szemében, mint amikor először rám nézett abban a kiskocsmában. Talán írnom kellene neki.

Témaváltás: Majd leszakad a vesém, mert megint favágással indult a nap. Valaki megint eltévesztette a kaput és hozzám jött be a tejcsarnok helyett. Először még nagyon vicces volt, de mára már idegesítő, hogy mennyire nem figyelnek oda az emberek, hogy melyik kapunk mennek be. Bár én is hibás vagyok, mert Morcost megint kiengedtem szaladgálni s ezért volt nyitva a kapu. De illedelmes fickó volt, vagy nő, nem is tudom, azt hiszem oda se néztem, csak mondtam, hogy a másik kapu, s hogy palackot vigyen. El is felejtettem mennyivel más itt az életem, mint a nagyvárosban. A csapból tej folyik. És minden kocsmai fellépő úgy van beharangozva, mintha legalábbis az angol királynő jönne ide hozzánk. Ez az ember is azzal zargatott. Biztos voltam benne, hogy elmegyek, mert szerettem volna őt újra látni, de ehhez mi köze bárkinek is? Ez vidék. Nem tudom, hogy jobb-e vagy rosszabb, csak más.

Most indulunk sétálni Morcossal. Szeretem éjjel a folyópartot. Talán írnom kellene neki.

ui.: Morcosnak még gyakorolni kell a házörzést, ma sem ugatott, amikor bejött az a fickó, vagy nő.

Mark naplója

Mintha a történelem megismételte volna önmagát. Tudtam, hogy itt van valahol a városban, de nem hittem, hogy a harag amit iránta éreztem, mert elhagyott, egyetlen pillanat alatt szerelemmé változik, ha újra találkozom vele. Úgy érzem magam, mint egy kamasz. Rá sem ismertem. Levágatta

a haját és egy kötött sapkába és bőrkabátban állt neki fát vágni. De még mindig lusta átöltözni reggeli előtt. Fogadni mernék, hogy pizsamában volt, bár nagyon szemembe sütött a nap. Majdnem eltalálta a lábát. Erre ideges lett, de aztán egyetlen mozdulattal kettévágta a legnagyobb rönköt. Azt hiszem sokat gyakorolta. Mondott valamit, nem figyeltem igazából, mert csak őt néztem. De a szomszédra mutatott. Aztán Morcos letámadott. Még mindig nagyon játékos. Megsimogattam aztán ő elszaladt Jenhez. Kérdeztem, hogy jön e a humorestre, mire a szokásos szarkasztikus hangján megkérdezte, hogy a kocsmába-e? Nem válaszoltam, csak visszaszálltam a lakókocsiba, s elhajtottam. Este azt hittem, hogy nem jön el... Mondjuk megértettem volna, tíz éve ugyanazokat a vicceket hallja tőlem, s minden jó poénomat ő ihlette. De reméltem, hogy jelentett neki valamit az elmúlt tíz év. Végül is megjött, de nagyon feldúlt volt. Nem tudom mi történhetett vele. Köszöntem neki, de elhúzódott, amikor meg akartam puszilni. Szerettem volna beszélgetni vele, de azt mondta sietnie kell mert dolga van. Mindig is voltak fura dolgai, de egy korom sötét téli este, egy ilyen kisvárosban mégis mi dolga lehetne egy nőnek? Talán...várjunk csak...mintha egy folyópartot láttam volna...

A találkozás

- Még mindig beszélsz a kutyádhoz?- kérdezte Mark, amint meglátta Jent amint Morcossal sétál a folyóparton, s valamit annyira magyaráz, hogy annyit hadonászik a kezével, mintha egy olasz család veszekedne éppen.

- Még mindig idegen nőket szólítasz meg korom sötétben?- válaszolta Jen.

- Én kérdeztem hamarabb.

- Jogos.

- Szóval?

- Mi szóval? Tudod, hogy Morcos a kedvenc hallgatóságom, mert együtt...

-...együttérzés csillog a szemében, nem szól vissza mégis rájössz a válaszra. Igen ezt legalább vagy százszor vágta a fejemhez az utóbbi hónapokban.

- A házasságunk utolsó hónapjaiban. Ne feledd, hogy hónapok óta eljöttem tőled.

- Ez ennyire számít neked?

- És neked?

- Én kérdeztem hamarabb. Még mindig ragaszkodsz a zárt világodhoz, amiben te és Morcos olyanok vagytok mint a hegylakó.

- Ne légy lekezelő. Beengedtelek ebbe a világba, s akkor nagyon is tetszett neked a hegylakósí.

- De ki is zártál belőle azzal, hogy eljöttél otthonról.

- Az nem az én otthonom. Csak a tied. Nekem már új otthonom van.

- A mienk volt, érted, a mienk.

- Most veszekedni jöttél? Akkor igazán el is mehetnél. Úgyszívesen már itt keresnivalód, vége a fellépésnek indulhatsz haza.

- Ne kezd megint. Akárhányszor próbáltam megérteni az érzéseidet, azt mondtad, hogy veszekedni akarok.

- Miért nem azt akartál?

- Most nem húzol be megint a csőbe, ha erre válaszolok, akkor megint veszekedni kezdünk...

- Na ugye, hogy azt akartál, veszekedni.

- Fogd már be egy kicsit, légy szíves.- Mark ekkorra felemelte a hangját, s magához húzta Jent.

- Engedj el vagy sikítok.-jött a válasz.

De Mark nem engedte el. Tudta, hogy akárhányszor elengedte Jent, azt hitte, hogy jót tesz vele, de Jennek csak egy szoros, meleg ölelésre volt szüksége. Semmi többre nem vágyott, mert bár a külvilág felé a fizikai kontaktust igyekezett a nullára csökkenteni, Markkal kettesben, mindig bújós fajta volt. Szerette ha Mark átöleli az erős karjával, biztonságot nyújtott neki.

- Sikíts ha akarsz.

- Nem akarok.- szólt Jen, s némán hullani kezdtek a könnyei mert tudta, hogy élete legnagyobb hibáját követte el azzal, hogy elhagyta Markot.

Talán a betegsége volt, aki meggyőzte, hogy az a mókuserék, melyben élnek megfojtja majd. Talán csak a kaland hiányzott neki, hogy újraélhesse a gyerekkorát, mert a kisváros, melybe menekült, pontosan ugyanolyan volt, mint az ahol felnőtt, s amit életében a legbiztonságosabbnak érzett, Mark karjain kívül.

- Nézd csak mi van ott?- szólt Mark percek múlva, amikor is úgy érezte, hogy első ölelésnek pont megfelelő ideig szorította kedvesét.

- Hol?

- Morcos éppen most pisili le a kerekét. Nem a legjobb a világon, de ez az egy volt a kölcsönzőbe.

Jen hangos nevetésbe tört ki.

- Valami kisebbet nem tudtak adni?- kérdezte.

- Igazából, amikor megláttam te jutottál eszembe. Emlékszem, mindig azt mondtad, hogy olyan férfihoz akarsz hozzámenni, aki hajlandó veled bejárni az egész világot egy lakókocsival. Hát itt vagyok. S nem is olyan rossz. Igaz a jobb tükröt letörtem parkolásnál, de itt vagyok. Szóval?

- Mi szóval?

- Hajlandó vagy elszökni velem s egy lakókocsival végigjárni az egész világot?

- Tudod, hogy szeretnék, de Morcosnak még mindig nincsen útlevele.

- Gondoltam. Bár meg se merem kérdezni, hogy hoztad át a határon.

- Igazából vettem neki jegyet és mellettem ült a buszon. A baseball sapka és a napszemcsi igazán jól állt neki. Minden simán ment, amíg le nem szállítottak minket.

- Mégis mit gondoltál? Őrült vagy, határtalanul őrült. De akkor hogy kerülsz ide?

- A rendőrök engedték, hogy telefonáljak egyet.

- Ne, nem mondd, hogy felhívtad Őt.- kérdezte mosolyogva Mark.

- Dehogynem, sokkal tartozik nekem és a testvérem.

- Ma én is Őt hívtam. Amikor megláttalak, mert én voltam az aki ma meglátogatott, tudtam, hogy nem megyek sehova nélküled és nélküle.- mutatott Morcosra.

- Mit kért érte cserébe?

- Honnan tudod, hogy kért valamit?

- Ugyan mindketten ismerjük. Semmit nem tesz ok nélkül.

- Nagyon hasonlít rád. - nevetett fel Mark.

- Na ezt bóknak veszem.- mondta Jen.

- Szóval!

- Mi szóval!

- Várom a válaszod.

- Mire?

- Jöttök e velem világot látni egy lakókocsival? - kérdezte Mark, miközben egy Morcos fényképpel ellátott útlevelet vett elő.

Jen Morcosra nézett, majd biccentett a fejével a lakókocsi felé. Morcos erre egy ugatással válaszolt s rohanni kezdett a lakókocsi kanapéja felé. Marknak ismerős volt a helyzet, mert mindig ez történt az utolsó hónapokban. Jen elviharzott aludni s Morcos vidáman követte, mert tudta, hogy megint övé az ágy másik fele. Néha szomorúan nézte Markot, amint egy paplannal s párnával kivonul a kanapéra, de aztán elégedetten és boldogan ugrott az ágyra s bújt oda Jenhez.

- Azt hiszem Morcos melletted szavazott. Így én nem szólhatok. - mondta Jen.

Mark ekkor megfogta a kezét, a szemébe nézett s szomorú hangon ezt mondta.

- Én ezt akarom tudni Te mit szeretnél. Nem Morcos érdekel. Az érdekel te mit akarsz, akard e még kettőnk, vagyis hármunkat, mint a régi szép időkben.

- Én téged akarlak. De lehet, hogy te nem akarsz minket. Gyere velem mutatok valamit- válaszolt Jen.

Korom sötétben kézen fogta férjét s szaladni kezdett. Morcos utánuk. Marknak fogalma sem volt róla merre mennek, csak amikor egy ismerős kapuhoz értek. Jen lakása volt az. Amikor kinyitotta az ajtót négy aprócska kiscica szaladt felé. Mark meglepődött, de Morcos olyan hirtelenséggel lökte arrébb, hogy egyből feleszmélt. Jen négy kiscicát nevelt Morcossal. Meglehetősen fura látvány volt Mark számára, amint Morcos elfekszik a kempingágyon s négy kiscica ugrándozik rajta. Jen elővett egy cumisüveget s kérdően Markra nézett.

- Akkor végül is vettél tejet, mert kellene a kicsiknek?

Mark nem értette miért is kellett volna tejet vennie órákkal korábban négy kiscicának akiről most szerzett tudomást. De megtanulta, hogy ilyen az ő felesége. Érthetetlen logikájú és kiszámíthatatlan. S amikor ezzel e kérdéssel szembesült eszébe jutott megannyi álmatlan éjszaka, amikor is a felesége némán sírt, de nem akarta már elmondani, hogy mi is a baj. Félt Jen kiszámíthatatlanságától, s most kezdett újra erőt venni rajta ez az érzés.

- Nyugi csak vicceltem, nem tudtam, hogy te vagy az, amikor a tejszarnokba küldtelek, így nem haragszom, amiért nem vettél tejet...Sajnálom.- tette még hozzá Jen.

- Mit?

- Ezt az egészet.

- Ugyan, tudtam, hogy ki vagy amikor feleségül kértelek. És így szerettelek...

Jen már nyitotta a száját, hogy rákérdezzen, hogy csak a múltban szerette, de a férje már ismerte a gondolatmenetét, legalábbis akkor, amikor Jen vidám és kiegyensúlyozott volt.

- És most is szeretlek és örökké szeretni foglak, ezt megígérem.- fejezte be Mark.

- Örökké és két év még belefér?

- Na jó, legyen.

- És akkor most mihez kezdünk?- kérdezte Jen. Telefonálunk a bátyámnak? És mit mondjak? „Szia! Itt a húgod, most nem kapcsolnak le a kollégáid, csak kellene négy útlevelet négy macskának? És ezért hívlak éjjel? Ja és amúgy, hogy van a család?”

- Nem is rossz!- kacagott fel Mark.- De már megint túlaggódod a dolgokat. Nekem még van egy kis dolgom itt a városban holnap, szóval elintézzhetjük az útleveleket, ha már így alakult, és...

- És? -nézett kérdően Jen a férjére.

- És megleckéztethetünk valakit.- válaszolt Mark.- Én hívom a bátyádat! Ja és kelleni fog egy kis betadin.

2018. január 2. kedd, este

Tom gondolatai

Vesszek meg ha értem ezt a majmot. Hogy lehet egy ilyen ember a felettesem? Ő mint kapitány, s itt egy ügy és leállít róla? Ezt nem hagyom annyiban. Elvégre én vagyok az őrs legsikeresebb

nyomozója, és a legjóképűbb is, ezt tegyük hozzá. Eltűnt egy humorista Szerbiában, eltűnt nyolc hónapja a felesége is. Itt búzlik valami. És ez a majom, meg azt monda, hogy bízzuk az ottani kollégákra, még mit nem. Lássuk mit tudunk. Tegnap éjjel érkezett egy névtelen bejelentés, miszerint Mark Miller nem érkezett haza egy Szerbia fellépés után. Reggel a kapitány azt mondta, hogy hagyjam az ügyet s keressék mást. Majd egy kolléga szól, hogy neki ismerős a Miller név s megmutat egy jegyzőkönyvet, melyet a kapitány készített, hogy Jen Miller nyolc hónappal ezelőtt ismeretlen helyre távozott. Feljelentés azonban nem történt az esetben. Hova tűnt a felesége? Miért tűnik nekem gyanúsnak, hogy a kapitány vette fel azt a jegyzőkönyvet s most ő állított le az ügyről s azóta egész nap telefonál az irodájában. Már majdnem éjfél és még mindig bent van. Utána kell járnom a dolgoknak. Nekem ne mondja meg senki, főleg egy ilyen Ben Calm fajta undorítóan tökéletes mintarendőr, hogy mit tegyek. A legjobb nyomozója vagyok, nélkülem nem ér semmit. Majd én kezembe veszem az irányítást. Irány Szerbia.

Ben gondolatai

Annyi éven keresztül nem tudtam megérteni a húgomat. Emlékszem mennyit játszottunk együtt s mennyi rosszaságba belehúztam. Bárcsak még gyerekek maradhattunk volna. Bárcsak még olyanok lennénk, mint akkor voltunk. Önfelédten játszának a hóviharban s én meg tudnám védeni az egész világtól őt. Miket beszélek, saját magától sem tudtam őt megvédeni, s magamtól sem. Olyan távol vagyunk már egymástól. De talán most. Talán már nem haragszik annyira rám, talán Mark segít neki megbocsátani.

2018. január 3. szerda, délelőtt

Bent telefoncsörgés riasztotta. A képernyőre nézett: Sógor. Vett egy mély lélegzetet s felvette a telefont.

- Na végre- szólta izgatottan Mark.-Megérkezett a csomag.

- Milyen csomag?- kérdezte Ben.

- Jaj, segítek. Nagyképű nyomozó, aki reggel nyolctól itt szaglászik utánam. Mindenkinek egy fényképet mutogat. Honnan szerezte?

- Volt az aktában egy közös képetek Jen-el. Tudod amikor nyolc hónapja voltál bent, mert elment.

- De akkor nem vittem be képet.

- Tudom, én tettem bele a fiatalkori képünket. Azt hiszi te vagy rajta. Sosem jár utána az aktáknak. Amúgy ő a legjobb nyomozóm, de csak akkor ha valódi adatok alapján tud dolgozni. S mivel nem hiszem, hogy bárki is felismerné a fiatalkori énemet, mint aki előző este humorestet tartott majd eltűnt, így még pár óráig szaglászni fog, de remélem te azért majd felismered.

- Apám, most már értem miért lettél te a kapitány.- kacagott Mark.

- Ez családi vonás, csak én örölt vagyok a család szerint ő meg a büszkesége anyánknak.- vágott közbe Jen.

- Szia Jen!- köszönt Ben. Örülök, hogy most nem a sittről hívsz.

- Veszekedni akarsz?- kérdezte indulatosan Jen.

- Nyugi srácok!- vágott közbe Mark.

* Mindig is villámhárító szerepet játszott a felesége és annak bátyja között. Nem sokat mesélt Jen a családjáról s nem is sokat látogatta őket. Benről néha mesélt történeteket, amit Mark felhasznált a humorestjeiben, de amikor Jen mesélte mindig elkomorult az arca a történet végére, mert ráeszmélt, hogy régen nem olyan a kapcsolata a testvérével, mint azelőtt. Ben sohasem értette meg Jen betegségét. Azt mondta szimulál, csak lusta és nem akar dolgozni. Aztán Jen elment otthonról, Ben pedig egyre fentebb jutott a ranglétrán s végül kapitány lett. Édesanyjuk szidta mindig Jent, a Bennel való viselkedése miatt, de amikor külföldre szökött nyolc hónapja teljesen elvágta magát a múltjától. Új életet akart kezdeni, csak Morcost nem akarta elhagyni. Így felült az első buszra, ami külföldre ment, vett két jegyet és elindult.

- Szóval a terv a következő. Szeretném megtanítani neki, hogy senki sem tökéletes, és ha hibázik akkor el kell ismernie s vállalni a felelősséget. Az őrsön a kollégák egyetértettek velem. Jerry segített is, amikor Jenről beszélt neki. Azóta nem fér a bőrébe. De beképzelt és azt gondolja tévedhetetlen. - kezdte mesélni Ben.

- Nahát Ben, hihetetlen, hogy az alkalmazottaid mennyire hasonlítanak rád.- vágott oda Jen a bátyjának.

- Igazad van. - válaszolt Ben. De engem te tanítottál meg erre annyi év után. Most őt is meg kell tanítsd.

* Jen nem volt hozzászokva ahhoz, hogy Ben igazat adott neki. Amióta az orvosok diagnosztizálták a borderline szindrómát nála, azóta csak veszekedés volt a családjában, ahonnan Mark karjaiba menekült. Elhallgattatták ezek a szavak. Pedig, mindig mindenre tudott mondani valami okosat és szellemeset. A férje tőle tanulta a nevetetés minden titkát, hiszen Jen egész életében azon dolgozott, hogy megnevettessen másokat, hogy ne legyenek olyan szomorúak mint ő.

- Ne aggódj kap egy jó alapos leckét az élettől.- szólt Jen.

- Ha az élet adja az elmegy, de ha te adod akkor légy vele kíméletes.- mondta Ben.

- Majd vigyázok rá! - vágott közbe Mark.